

SÚMRAK STRÁŽCOV

THE
SPIRIT
ANIMALS™

VELKÝ NÁVRAT

VARIAN JOHNSON

FRAGMENT

Spirit Animals

Súmrak strážcov

Veľký návrat

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Varian Johnson
Spirit Animals – Súmrak strážcov – Veľký návrat
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

SÚMRAK STRÁŽCOV

ASPIRIT
ANIMALS™

VELKÝ
NÁVRAT

Varian Johnson

 FRAGMENT

Arctica

EURA

Transwick

Concorba

Zelený krad

Okaihee

AMAYA

ERDAS

Venovanie

*Savannah, Sydney, Elisabeth, Adrienne, Danielovi, Tex, Johnovi
Marcusovi, Aidan a Nade. A Teovi a Sebastianovi, dvom psom,
ktoré nikdy nenatrafili na jablko, čo by im nechutilo.*

V. J.

Zerif

ZERIF VOPCHAL PRSTY DO MALEJ PUKLINY A VYLIEZOL NA úzky skalný výbežok. Pred ním sa tiahli veľkolepé štíty pohoria Kenjoba. Zdola k nemu doliehali neutíchajúce výkriky jeho prenasledovateľov – niloských bojovníkov a Zelenopláštnikov. Naháňali ho už niekoľko dní. Nazdával sa, že sa mu podarí skryť sa v niektorej z dedín v južnom Nile, no zakaždým ho niekto odhalil a upozornil naňho staršinu. Keď Zerif uvidel Zelenopláštnikov, ako sa zakrádajú medzi dedinskými chatrčami, aby ho zajali, vzal nohy na plecia.

Teraz, po vojne, zistil, že mu zostalo iba zopár spojencov. Po páde Stromu večnosti a pominutí účinkov Gerathoninej Žlče Dobyvateľa stratili moc nad svojimi duchovnými zvieratami. Väčšina z nich sa hneď vzdala. A hŕstka bojovníkov, ktorí prisahali vernosť Krokodíliemu kráľovi, sa od Zerifa odvrátila. Keby ho našli, najskôr by ho sami vydali do rúk Zelenopláštnikom.

Nezostal s ním dokonca ani jeho šakal. Opustil ho rovnako ako ostatné zvieratá hneď po tom, ako stratil moc a prestal ich ovládať.

Nič to zato, pomyslel si Zerif. Ja som Zerif. Zasa zvíťazím. Ako vždy.

Keď liezol na ďalší výbežok, na tvrdej skale si odrel ruky aj tvár. Jeho roztrhaná modrá tunika trepotala v skučiacom vetre. Potom vzdušné prúdenie zmenilo smer a Zerifovi udrel do nosa pach hniloby. Rozhliadol sa okolo seba. Na vedľajšom výstupku, po jeho pravom boku, obrovské čierne kane ťobali do zvyškov nejakého zvieratá. Zerif cúvol, aby sa mohol dobre rozbehnúť, vyštartoval a skočil – unavené nohy sa mu vo vzduchu bezmocne hompáľali. Dopadol na okraj útesu, prekoprcol sa a takmer spadol do hlbokého, pustého údolia. Keď sa spamätal a znova stál pevne na zemi, rozbehol sa smerom k vtákom, aby ich odplašil.

Zadíval sa na rozkladajúcu sa zdochlinu. Z divokého psa veľa nezostalo – na ohlodaných kostiach viselo zopár kusov mäsa a franforce tmavej srsti. Zerif schmatol zvyšky zvieratá a prehodil si ich cez plece. Jeden zo Zelenopláštnikov mal duchovné zviera líšku. Zerif uvažoval, že páchnuca mrcina by mohla zamaskovať jeho pachovú stopu, a tak by sa konečne striasol prenasledovateľov.

Po ďalších úmorných hodinách lezenia sa dopotácal k dlhej praskline v skalnej stene. Stálo ho to veľa úsilia, ale napokon sa mu predsa podarilo prešmyknúť sa dovnútra. Studené hladké steny malej jaskyne miestami pokrýval riedky mach. Jaskyňa bola taká nízka, že sotva si v nej mohol sadnúť, nieto sa postaviť. Prsty mu omodreli a tak sa

triasol od zimy, že mu drkotali zuby. Napriek tomu sa neodvážil rozdúchať oheň.

Kypela v ňom zlosť. Keď uzatváral spojenectvo s Dobyvateľmi, nepredstavoval si, že to dopadne takto zúfalo. Sklamali ho.

Zdochlinu pohodil vedľa seba a schúlil sa do kľbka. Počká a premyslí si, čo podnikne. Zelenopláštnici ho skôr či neskôr prestanú naháňať.

A potom – zakrátko – sa znova stane neobmedzeným vládcom.

Uplynuli dva dni. Zerif však stále nevyliezol z jaskyne.

Zakaždým, keď sa na to odhodlával, sa mu zazdalo, že počuje kroky Zelenopláštnikov a pokrikovanie niloských bojovníkov. Možno to bol iba vietor. Alebo zvuk kameňov kotúľajúcich sa dolu úbočím. Možno mal halucinácie. Pokúsil sa zjesť trochu machu, aby načerpal sily, no hneď ako sa mu trpká zelená hmota dostala do žalúdka, vyvrátil ju.

A práve vo chvíli, keď bezvládne ležal na dne jaskyne s tvárou pritlačenou na zem, prvýkrát zazrel malého sivého červa, ako sa sunie smerom k nemu.

Vyzeral zvláštne tekuto – takmer ako oblak dymu. Tajuplne sa k nemu približoval, akoby mal niečo za lubom. Akoby vedel, že tam je. Zerif nikdy nič podobné nevidel.

Čo je to? Pijavica? Slimák?

A dá sa to jesť?

Pokrútil hlavou a uvažoval: *Azda mocný Zerif klesol tak hlboko, že ho vzrušuje predstava, ako si pochutnáva na červovi?*

Keď zdvihol odporného tvora, aby si ho lepšie obzrel, vyliezol mu po ruke oveľa rýchlejšie, než predpokladal. Ani sa nenazdal a mal ho na lakti. Zlostne potriasol pažou, lenže červom to ani nepohlo. Zavírtal sa do hlbokkej rany na jeho pleci. Zerifa premkla hrôza a prudko sa hodil o stenu – dúfal, že hnusného živočích náraz rozdrví. Keď zistil, že manéver nepomohol, schytil ostrý kameň a pokúsil sa červa vyrezať.

Zdalo sa, že protivného tvora nič nezastaví. Predieral sa mu pod kožou ku kľúčnej kosti, potom na krk a napokon na tvár. Zerif vnímal, ako sa myká. Zajačal od strachu a bolesti. Červ sa mu hmýril na čele.

Zerif sa zvíjal, škriabal sa na tvári, nechty si zarýval hlboko do kože.

Odrazu sa upokojil. Prestal hýbať pažami aj nohami. Vyzeralo to, akoby mu končatiny viac nepatrili.

Pomaly sa mu do mysle vkrádala ozvena prastarého šepotu. Sprvu znela ticho, ale postupne silnela a prikrmovala hnev aj zlo, ktoré odnepamäti sídlili v hĺbinách jeho duše.

Vytryskla v ňom nevídaná sila. Postavil sa a uvedomil si, že necíti hlad ani bolesť.

Hlas mu prikazoval, aby pokračoval v ceste. Aby sa vydal na sever. Nájde tam bytosť s obrovskou silou. Orla.

Halawira.

Precitol a videl, že ho obklúčili stovky malých sivých červov. Vyliezali spoza kameňov a valili sa všetkými smermi ako tečúca tma. Parazity. Spojenci.

Vďaka nim sa znova stane mocným.

Všetci sa ho budú báť a klaňať sa mu tak ako kedysi.

Ovládne svet.

Vlny

TAKODA SEDEL NA BREHU SÍROVÉHO MORA. HOCI MU DO čižiem špliechala žltá kalná voda, ktorá vsakovala do opotrebovanej kože, nechcel sa posunúť vyššie. Z tohto miesta mal najlepší výhľad na nekonečné more, na rozoklané bralá a na úzky pruh pláže, čo vyzeral ako klin na štiepanie dreva.

Takoda pátral pohľadom po okolí a neprestával dúfať, že uvidí záblesk bledej pokožky Xanthe alebo jej bielych vlasov. Vedel, že *ona* ich nájde. Musela. Odmietal uveriť, že by to mohlo byť inak.

Naposledy ju zahliadol, keď bežali cez Arachanské lány. Koľko času odvtedy uplynulo? Hodiny? Dni? Alebo viac? Hoci ju poznal iba krátko, obľúbil si ich dlhé rozhovory. Zdalo sa, že jeho život v kláštore ju udivuje rovnako, ako jeho udivoval jej život v podzemí. Nebola len ich sprievodcom. Bola ich kamarátkou – *jeho* kamarátkou. A teraz sa stratila. Rovnako ako jeho rodičia počas vojny.

O kúsok ďalej na pláži Meilin s Conorom vydlabávali obrovskú fialovú tekvicu. Keď preskúmavali jednu z jaskýň v skalnom brale, našli tam pomerne veľké tekvicové pole. Šíril sa odtiaľ taký príšerný zápach, že Takoda takmer vyvrátil aj tú trochu jedla, čo mal v žalúdku. Po zaťažkávacej skúške sa však ukázalo, že tvrdá šupka obrej tekvice im môže poslúžiť ako čln.

Takoda začul za sebou kroky. Ani jemný piesok Sírového mora nedokázal stlmiť ťažkopádnu chôdzu Veľkého ľudopa – jeho duchovného zvierťa.

Pred niekoľkými týždňami Takoda nepotreboval počuť Kovove kroky ani odfrkovanie, aby vedel, že sa blíži. Gorilí samec sa jednoducho vznášal na okraji jeho mysle. Aj keď sprvu ho to vyrušovalo, po čase si na to zvykol. Pripomínalo mu to tichý, neprestajný bzukot krídel kolibríka krúžiaceho okolo kvetiny. Lenže teraz, keď sa putá medzi duchovnými zvieratami a ich ľudskými spoločníkmi trhali, ľudoopovu prítomnosť sotva vnímal.

Predtým si Takoda myslel, že by sa mu hádam aj uľavilo, keby sa putá pretrhli. Možno by sa Kova konečne zbavil – toho prefíkaného, prekliateho pôvodcu dvoch veľkých vojen v Erdase. V tejto chvíli si však nevedel bez neho svoj život predstaviť.

Navyše, odkedy sa ľudoop stal jeho duchovným zvieratom, Takoda až tak nevnímal zlosť a bolesť zo straty rodičov. Hnev a žiaľ síce nevymizli, ale ustúpili do úzadia. Neničili ho. Dokázal sa s nimi vyrovnáť. Lenže strata Xanthe jeho dávne pocity znova oživila a dokonca znásobila.

Kovo hodil vedľa Takodu plnú náruč skalných chalúh.

Bez Xanthe by nevedeli rozlíšiť jedlé rastliny od jedovatých, po ktorých by im prišlo zle – alebo ešte horšie. Napokon, práve ona im ukázala skalné chaluhy a naučila ich, ako z nich získavať živiny. Teda stále im pomáhala, aj keď tu s nimi nebola.

Kovo Takodu jemne štuchol do pleca, aby ho prinútil vnímať, čo mu ukazuje. Mladého mnícha často prekvapilo, ako nežne sa ho Veľký ľudoop dotýka. Keď sa Kovo ubezpečil, že ho Takoda sleduje, spojil dva prsty a ukázal nimi na svoju tlamu.

„Ďakujem,“ povedal Takoda. „Ale čo Conor a Meilin? Už jedli?“

Takodu neudivilo, že gorilí samec pri zmienke o jeho priateľoch prevrátil veľké červené oči.

Kovo a Meilin sa neznášali. Pritom sa na seba dosť podobali, hoci by to ani jeden z nich nepriznal. Obaja mali vodcovské sklony a obaja všetko *vyžadovali*. Až sa zdalo, že niekoho o niečo poprosiť považovali za prejav slabosti.

A Conor? Takoda uvažoval, či ho už Kovo nadobro odpísal. Ako plynuli dni, nákaza sa zhoršovala. Parazit na ceste chlapcovou pažou síce postupoval pomalšie, ale zato vytrvalo. Hrozilo, že Conor mu čoskoro podľahne.

Takoda vzal časť skalných chalúh a podal ich ľudoopovi. „Aj oni sa potrebujú najesť, Kovo. A zrejme by im lepšie chutilo, keby si ich sám ponúkol.“

Ľudoop odfrkol, otočil sa a štvornožky sa pobral späť k útesom. Zafaté tlapy pritom nahnevane zabáral do piesku, takže chaluhy, ktoré spadli na zem, pokropili drobné zrníčka špiny.

Takoda si vzdychol a vstal. Zdvihol chaluhy, striasol z nich piesok a zamieril k Meilin a ku Conorovi. Predtým im pomáhal vydlabávať tekvicu, no keď sa ukázalo, že viac času trávi pozorovaním mora než vyškrabávaním zapáchajúcej dužiny, Meilin ho poslala preč.

Briggan vyskočil na nohy, rozbehol sa k Takodovi a začal okolo neho radostne krúžiť. „Prepáč, ale žiadne mäso pre teba nemám,“ povedal mu Takoda.

Vlk zakňučal a vrátil sa ku Conorovi. Od požiaru Arachanských lánov sa zdržiaval v chlapcovej blízkosti, hoci čierny piesok pod tlapami mu zjavne nerobil dobre.

„Kovo našiel ďalšie chaluhy,“ oznámil Takoda Conorovi. Chlapcovi po čele stekal pot. Takoda premýšľal, či to spôsobila namáhavá práca, alebo parazit, ktorý sa mu krútil na krku. Teraz už rozumel, prečo ich Meilin ustavične súrila, aby sa zbytočne nezdržiavali. Dochádzal im čas.

„Ďakujem,“ zamrmlal Conor. „Krátka prestávka mi príde vhod.“

„Vieš celkom určite, že sú to skalné chaluhy?“ ozvala sa Meilin, ktorá stále vydlabávala tekvicu. „Neprekvapilo by ma, keby sa nám Kovo pokúsil podstrčiť niečo jedovaté.“

Takoda pokrútil hlavou. „Kedy mu *vy dvaja* začnete dôverovať?“

„Nikdy,“ vyprskla Meilin.

Takoda sa rozosmial. Keď však pochopil, že Meilin to myslí vážne, vzal kúsok lepkavej rastliny a strčil si ju do úst. „Sú to skalné chaluhy,“ povedal, kým prežúval. „Tým som si celkom istý.“

„V poriadku. Skôr než vyrazíme, musíme ich nazbierať

čo najviac, aby sme mali zásoby na cestu.“ Meilin odložila kameň, ktorým vyškrabávala dužinu, a ponatáhovala si ruky. Od práce ich mala červené a odreté. „Čo myslíš, Connor?“ opýtala sa. „Bude to stačiť?“

Keďže chlapec neodpovedal, Briggan doňho drgol ňufákom.

Conor zažmurkal, pozrel na vlka a potom na Meilin. „Prepáč, čo si hovorila?“

„Nič dôležité,“ odvetila Meilin. Potom zavrela oči, dotkla sa tetovania na chrbte svojej ruky a pousmiala sa. O chvíľu sa objavila panda. „Prečo si trochu neoddychnes? Dží sa o teba postará a my s Takodom zatiaľ pozháňame nejaké zásoby. Môžeme sa vydať na more, len čo sa vrátíme.“

Takodovi sa rozbúšilo srdce. Vypľul skalnú chaluhu. „Tak skoro? Možno by si si mala aj ty dopriať krátky odpčinok. S Kovom si môžeme vziať prvú hliadku...“

„V žiadnom prípade,“ schladila ho Meilin.

„Ak neveríš Kovovi, mne veriť môžeš,“ povedal Takoda a prehodil si zelený plášť cez plecia. „Nezabúdaj, že stojíme na tej istej strane.“

Dží, ktorá ošetrovala Conora, zdvihla hlavu, aby sledovala výmenu názorov medzi Meilin a Takodom. Zastrihala čiernymi ušami a posadila sa do piesku. Naklonila sa ku Conorovi, obližala mu tvár, ale pohľadom neprestávala pozorovať Takodu.

„Niežeby som ti neverila,“ odvetila Meilin. „Len nás jednoducho súri čas.“ Obišla ich provizórnu loď a postavila sa pred Takodu. „A to, že počkáme o jeden deň dlhšie, ju nazad neprivedie.“

Takoda mal pocit, akoby mu vrazila dýku do srdca. „Ako to vieš?“ opýtal sa rozhorčene. Vo svojom hlase postrehol hnev. Mníchom v kláštore by sa to určite nepáčilo. „Xanthe sa tu vyzná lepšie než ktokoľvek z nás. Nakoniec nás nájde.“

„Takoda.“ Meilinin tón znel mierne, čo chlapca ešte väčšmi rozčúľilo. „Odvtedy prešli dva dni. Keby mohla, už by nás dávno našla.“ Zadívava sa ponad more. „Či už si právoplatný Zelenopláštnik, alebo nie, tvojou povinnosťou je zachrániť ríšu Sadre *kvôli* Xanthe. Určite by ti to aj ona povedala.“

Takoda uvažoval, či v ríši Sadre vôbec zostal niekto, kto by sa dal zachrániť. Toľko padlých mal Wyrm so svojimi parazitmi na svedomí!

„Pomôž mi nazbierať zásoby,“ povedala Meilin zmierlivo a položila mu ruku na plece. „Navyše, stále nám chýba veslo.“

Takoda sa odtiahol. „Neviem, či by som sa chcel stať *právoplatným* Zelenopláštnikom, keby to znamenalo, že sa mám správať takto chladne. Predpokladám, že veľká Meilin zo Zhongu veľmi dobre vie, aký to je pocit stratíť niekoho, na kom nám záleží.“

Meilin doširoka otvorila oči a potom ich rovnako rýchlo privrela. „V poriadku. Môžeš tu pokojne zostať a umárať sa sebaľútosťou. Zaobstarám zásoby sama.“ Otočila sa a rozzúrene sa pobrala preč.

Takoda sledoval, ako vchádza do jaskyne. V ústach pocítil horkosť, ktorú tentoraz nespôsobili skalné chaluchy.

Všimol si, že Dží sa naňho uprene díva. Prebodli sa pohľadom a Takoda cítil, ako mu panda vstupuje do mysle.

Pomaly sa rozplynulo všetko, čo poháňalo jeho hnev. Bolesť brucha spôsobená hladom, smútok zo straty Xanthe a jeho rodičov a dokonca aj beznádejnosť ich výpravy – to všetko vyprchalo.

Keď Takodovo srdce začalo znova pokojne biť, Dží sa od neho odpútala. Potom pozrela smerom k jaskyni, kde zmizla Meilin.

Takoda zhlboka vydýchol, obišiel tekvicu a pristúpil ku Conorovi a Dží. Zlosť, ktorá ním ešte pred chvíľou lomcovala, teraz vystriedal pocit zahanbenia. „Ďakujem, Dží,“ povedal a kľakol si pred pandu. „Conor, myslíš, že Dží chce, aby som šiel za Meilin?“

„Myslím, že by si mal chvíľu počkať, kým sa upokojí,“ odvetil Conor. Párkrát potľapkal pandu po hlave, presne za ušami. „Ale ty môžeš za ňou ísť, ak chceš,“ povedal jej. Dží pozrela na Conora a naklonila k nemu hlavu. „To je v poriadku,“ pokračoval chlapec. „Obaja vieme, že pre mňa už viac urobiť nemôžeš.“

Panda ho ešte raz oblízala a potom sa odviekla cez pláž za Meilin. Conor sa zaprel do tekvice, aby sa zdvihol zo zeme. V sypkom piesku sotva udržal rovnováhu.

„Dovoľ, aby som ti pomohol,“ povedal Takoda a vyskočil na nohy. Chytil Conorovi pažu, prehodil si ju cez plece, a pritom sa tváril, že si nevšimol parazita, ktorý mu víril nad kľúčnou kosťou.

Došli na okraj zrázu, kde stál ich provizórny tábor.

Skalný výbežok sa tiahol do takej výšky, že sa nedalo povedať, kde sa začína a kde končí strop obrovskej jaskyne. Odtiaľ sem spadli.

Keď Takoda videl Xanthe naposledy, v očiach mala vystrašený výraz a zúfalo na nich kývala rukami, aby ich varovala pred nebezpečenstvom. Potom pred nimi v poslednej chvíli uskočila, načo on, Conor a Kovo vrazili do Meilin a začali padať dolu, do neznáma.

V tábore si Conor ľahol do piesku a uvoľnil si plášť. „Meilin dokáže byť niekedy tvrdohlavá, no myslí to dobre. A sotva by si našiel niekoho, kto by bol lepším druhom v boji než ona.“

Briggan si ľahol vedľa Conora a položil mu do lona ňufák.

„Chcem povedať, okrem Briggana, samozrejme.“ Vyzeralo to, že vlk sa zazubil.

„Ak sa ti zdalo, že Meilin bola pred chvíľou nahnevaná, mal by si vidieť, ako sa tvárila, keď som jej navrhol, aby ste ma tu nechali,“ pokračoval Conor. „Myslel som si, že ma udrie päšťou.“

„Musím ju lepšie spoznať,“ povedal Takoda. „Musím lepšie spoznať ľudí všeobecne. Mnísi v Níle sa nesprávali tak... tak rázne ako ona.“

„Keď sa vráti, porozprávam sa s ňou. Hoci si to nechce priznať, potrebuje odpočinok rovnako ako každý z nás.“ Takoda si povzdychol. „Pokiaľ však ide o Xanthe, má pravdu. Nemôžeme na ňu čakať. Nesmieme sa tu zbytočne zdržiavať.“

Takoda uprel zrak na more. Keby tam Xanthe bola, zbadala by ich tábor? Alebo boli príliš zastrčení?

„Jej otec...“ povedal Conor.

Takoda sa strhol. „Čo... čo si vravel?“

„Vo vojne stratila otca. Vo vojne, ktorú rozpútal Kovo.“ Conor potľapkal Briggana na slabinách. „Keď generál Teng zomrel, bol som pri tom. Zabil ho Požieračov krokodíl. Videl som, ako Meilin plače nad otcovým telom,“ pokračoval. „Potom sa postavila, utrela si slzy a vrátila sa k svojim povinnostiam.“ Conor si ľahol vedľa Briggana. „Dobre vie, aké to je, keď človek stratí niekoho blízkeho. Vie to lepšie než ktokoľvek z nás.“

„Čo sa stalo s jej matkou?“ opýtal sa Takoda. Aj ona bola bojovníčka? Zomrela počas vojny rovnako ako jeho matka?

„Zomrela, no už je to veľmi dávno. Podrobnosti nepoznám.“ Conor zívola. „Prepáč, ale musím si trochu oddýchnuť. Boj ma oberá o všetky sily..“

„Boj s parazitom?“ hádal Takoda.

„Nie. S Wyrmom.“ Conor pozrel na Takodu privretými očami. „Cítim ho. Čím sme k nemu bližšie, tým hlasnejšie ho počujem v hlave. Akoby ma k sebe volal.“

Takoda sledoval, ako zatvára oči. „Pomáha ti spánok?“ opýtal sa.

„Trochu,“ odvetil Conor. „Teda aspoň zatiaľ.“

Takoda presne nevedel, ako dlho sa Meilin a Dží zdržali v jaskyni. Čas na pláži plynul slimačím tempom. Vďaka drobným prácam, do ktorých sa pustil, kým boli preč, konečne prestal počítat minúty.

Najprv si nevšimol, že sa vracajú. Zistil to až potom, keď ho na to upozornil Kovo. Ľudoop nasal vzduch do nozdier,

zdvihol pažu a pazúrmi naznačil zvláštne gesto. *Nevrlá.* Tak volal Meilin.

„Veľa som toho nenašla,“ priznala Meilin, keď s pandou dorazili do tábora. „Trochu skalných chalúh a nejaké úponky, ktoré môžeme použiť ako povrazy.“

Takoda bradou ukázal na hrubý konár, čo držala v ruke. „A nový kyjak?“

Pokrčila plecami. „Nie je taký dlhý, ako by som chcela, ale zide sa nám, ak by na nás niečo zaútočilo.“

„Aj my s Kovom sme boli na prieskume. Nazbierali sme pár chalúh a dokonca sme našli tieto...“ Odhrnul plášť a ukázal dve malé gule. „Nežiaria tak jasne ako svetlice Xanthe, vďaka nim však budeme môcť ušetriť poslednú fakľu.“ Takoda skryl gule pod plášť a potom si dal do lona hlúbik obrovskej huby.

„A to je čo?“ opýtala sa Meilin.

„Naše veslo,“ odvetil. „Našiel som ho, keď som prehľadával breh. Kovo mi pomohol odlomiť z huby klobúk a dovliekol hlúbik do tábora. Má pevné vlákna – takmer ako drevo, – len ho musím opracovať, aby sa dal uchopiť.“

Meilin pokrútila hlavou. „Je pre nás príliš veľký.“

„Pre nás,“ zopakoval Takoda. „Ale nie pre Kova.“

Meilin zovrela pery a zadívala sa na Veľkého strážcu. Ludoop jej pohľad opätoval – jeho oči vyzerali v záplave čiernej srsti ako malé červené jamky. Meilin si odhrnula vlasy z čela. „Zrejme nemáme na výber.“

Takoda sa postavil a oprel sa o napoly hotové veslo. „Zdriemni si. Ja si vezmem hliadku a túto vecičku dokončím.“

„Nie, ja...“

„Nenavrhujem to preto, aby som sa ti zavďačil, ani preto, že by som chcel zostať na pláži.“ Takoda vrhol pohľad na Conora. Dží ho znova ošetrovala. „Conor si musí oddýchnuť. A my by sme mu to mali umožniť. Sľubujem, že odtiaľto odídeme, len čo sa zobudíte. Nebudem sa s tebou hádať.“ Takoda počkal, kým sa Meilin posadí, a potom dodal: „Mrzí ma, čo som ti predtým povedal. Mal som voliť opatrnejšie slová. Uvedomujem si, že kto prešiel toľkými bitkami ako ty, musel stratiť niekoho, kto mu teraz chýba.“

„Dúfam, že Conor ti nerozprával o mojom otcovi!“ rozhorčene pokrútila Meilin hlavou a zlostne zafunela. „Príliš veľa hovorí.“

„Alebo možno ty hovoríš príliš málo.“

Meilin si vyzliekla plášť a poskladala ho do tvaru vanúša. „Existuje prastaré zhonské príslovie: Čas rozkvitnutých bambusov zastihne raz každého. Preto by nám malo záležať na tom, ako žijeme.“

„Mnísi majú podobné príslovie,“ povedal Takoda. „To, ako ovplyvníme svet, nezávisí od veľkosti kameňa hodeného do vody – ale od vln, ktoré kameň vyvolá.“ Zdvihol zo zeme kameň, čo predtým použil na tvarovanie vesla. „Aj moji rodičia zomreli počas vojny. Moja matka zahynula, keď bránila Nilo pred Dobyvateľmi. A môj otec umrel, keď sa pokúšal získať čas, aby som mohol utiecť.“

Meilin prekvapene zažmurkala. „To som vôbec netušila,“ povedala ticho.

Takoda pokrčil plecami. „Možno aj ja hovorím príliš málo.“

Meilin pozrela na Kova. Ľudoop sa k nej otočil chrbtom a díval sa na more. „Ako dokážeš uniešť, že si k nemu pripútaný, keď vieš, čo urobil a za čo je zodpovedný?“

„Keď som ho po prvýkrát privolať, dosť ma to trápilo,“ odvetil Takoda. „Puto s Kovom mi v skutočnosti pomáha potlačiť zlosť. No, prinajmenšom *pomáhalo*, kým Xanthe...“ Odvrátil sa, aby Meilin nevidela, že sa mu do očí tlačia slzy. „Kovo nie je zlý. Len má jednu obrovskú chybu – sám seba vníma ako najlepšieho ochrancu Erdasu.“

„Preto rozpútal dve vojny?“ zahundrala Meilin. „Áno, to je skvelý spôsob, ako prejaviť lásku k Erdasu.“

Takoda sa konečne zasmial. „Odpočiň si. Uvidíme sa o pár hodín.“

Mladý mních sa vzdialil a hlúbik obrovskej huby vliekol za sebou. Kovo sa knísal dva kroky za ním. Takoda sa v polovici pláže zastavil a klesol do piesku. Až to veslo dokončí, bude mať rovnako červené a odraté ruky ako Meilin. Vzhľadom na dôležitosť úlohy, ktorou ich vodca Zelenopláštnikov poveril, to však bude len malá obeť. Kovo Takodu jemne udrel do pleca a ukázal na miesto, kde Takoda sedával.

Mladý mních zavrtel hlavou. „Nemám čas, aby som sa kochal pohľadom na more. Kým sa Meilin a Conor zobudia, musím toho veľa stihnúť. Majú pravdu. Pre Xanthe nič viac urobiť nemôžem.“ Prehltol guču v hrdle. „Ona bola kameň. My musíme byť vlny.“

Kovo si kľakol pred Takodu a pozrel naňho veľkými šarlátovými očami. Takoda v nich neobjavil ani náznak hnevu – prinajmenšom nie teraz. Ľudoop zabručal, potom zovrel tlapu a na hrudi naznačil malý krúživý pohyb.

Takoda sa prekvapene narovnal. „Teba to... *mrzí?*“ opýtal sa. Kovo ten výraz nikdy predtým nepoužil. „Ani som nevedel, že máš Xanthe rád.“

Ludoop naňho ukázal a potom spojil oba ukazováky. Nasledovalo ďalšie gesto – Kovo si dal roztvorené dlane pred tvár.

„Áno, ranilo ma to,“ prikývol Takoda. „A zarmútilo.“ Len ťažko dokázal uveriť, že s ľudoopom vedie tento rozhovor. Doteraz sa nazdával, že Kovo ho považuje za nevyhnutnú príťaž. Je možné, že mu na ňom naozaj *záleží?*

Skúmal Kovov pohľad. Hľadal nadutosť a pohrdanie, ktoré tam obvykle nachádzal. Keď nič z toho nenašiel, zdvihol ruky k perám a vzápätí ich zložil do lona. „Ďakujem, Kovo.“ Potom zaťal jednu ruku v päšť a pomaly zopakoval posunok, ktorý pred chvíľou urobil Veľký strážca. „A... aj mňa to *mrzí.*“

Dante

ABEKE STÁLA NA PALUBE *TELLUNOVEJ PÝCHY II* A UPRENE hľadela na piesčité útesy v diaľke. Srdce jej vzrušene tíklo. Nilo. Domov. Hoci rušné prístavné mestá pozdĺž severného pobrežia vyzerali úplne inak ako Okaihee, predstava, že sa ocitne na rodnom kontinente, v nej vzbudzovala bolestivú túžbu po savane.

Zadívala sa na slnečnú oblohu a plávajúce mraky. Fúkal priaznivý vietor, ktorý sa opieral do plachiet a tlačil loď stále bližšie k Nilu. *Tellunovu pýchu II* nepostavili tak, aby ju obsluhovala trojčlenná posádka. Abeke, Rollan a Tasha si však poradili aj bez pomoci skúsených námorníkov. Mladí Zelenopláštnici strávili na mori dosť času, aby vedeli, ako napnúť plachty, zabezpečiť veci na palube a kormidlovať loď. Zistili, že vody medzi Nilom a Eurou sú oveľa pokojnejšie než otvorené more. Takmer mierumilonné. Pravidelný, hojdajúci sa rytmus lode hneval jedine Urazu.

Abeke sa zohla, aby jej pohľadkala slabiny, ale leopardica

ďalej zotrvala v nehybnej polohe. Abeke vedela, že Veľká strážkyňa by sa radšej premenila na tetovanie na jej paži, ako by sa potulovala na lodi. Počas celej plavby kňučala, vrčala a jej silné nohy pôsobili na drevených palubných doskách neisto. Abeke sa však nedokázala prinútiť, aby ju povolala do stavu spánku. Stále cítila účinky posledného náporu na putá – akoby jej kožu a kosti spaľoval oheň. Odvtedy vládlo medzi ňou a Urazou mĺkve ticho. Delila ich príliš veľká vzdialenosť a ona prítomnosť leopardice takmer nevnímala. Čo by sa stalo, keby sa Uraza nachádzala v stave spánku vo chvíli, keď sa putá celkom pretrhnú?

Abeke si náhle uvedomila, že myslí na nakazených Zelenopláštnikov. Aký osud postihol ich duchovné zvieratá? A čo Conor? Vzдорoval naďalej chorobe, alebo sa premenil na bezhlavého otroka ako mnohí pred ním?

„Mrzí ma to,“ povedala Abeke leopardici. Pozrela jej zblízka do očí, až sa takmer dotýkali nosmi. „Viem, že sa necítiš príjemne, no nechcem riskovať, že ňu navždy stratím.“

Vtom sa objavil tieň. Abeke zdvihla oči.

„Prišiel som nevhod?“ opýtal sa Rollan a vystrúhal smiešnu grimasu. Stále sa snažil udržať si veselú náladu a vždy mal poruke nejaký vtip alebo historku – väčšina z nich vyvolávala v Abeke rozpaky. No dnes si všimla, že Tasha sa po prvýkrát od ich úteku zo Stetriolu usmieva. Pred náročnou úlohou si všetci traja zaslúžia trochu rozptýlenia.

„Nezávid' nám, že máme s Urazou bližší vzťah než ty s Essix,“ podpichla kamaráta Abeke.

„Haló, my máme s Essix vynikajúci vzťah. Ona sa nepletie do cesty mne a ja zasa jej.“ Rollan zdvihol hlavu a vypol hrud'. „Keď ma potrebuje, vie, kde ma nájde.“

„Kedy ona potrebuje *teba*?“

„Dobre, dobre,“ pokrčil plecami. „Možno je to naopak.“

„Obaja ste v podstate samotári,“ povedala Abeke. Potom pohladkala Urazu a vstala. „Nemáte to preto... ľahšie?“

Rollan sa zhlboka nadýchol. Abeke vedela, že mu nemusi vysvetľovať, kam svojou otázkou mieri. „Vždy sme boli jeden od druhého nezávislí,“ povedal. „Ak by sa s putami niečo stalo a skutočne by sa pretrhli, myslím, že Essix by si bezo mňa poradila.“ Potom mávol zeleným plášťom a dodal: „Navyše, koho možno nazvať samotárom?“

Abeke si všimla, že nepovedal, ako by si bez sokolice poradil *on*. „A ako sa má Tasha?“

„Lepšie. Zišla dolu, aby sa prezliekla. Zrejme nechce páchnuť po sardinkách a kapuste, keď dorazíme do Caylifu.“ Tasha napokon na rozdiel od Abeke s Rollanom začala prespávať v kapitánkiných kajutách v podpalubí. Abeke to tam príliš pripomínalo Nishu, Araca a ostatných Zelenopláštnikov, o ktorých prišli v zápase so Zerifom a jeho parazitmi.

„Dúfala som, že od Lenori alebo zo Zeleného hradu príde ďalšia správa,“ utrúsila Abeke. Odkedy vyplávali zo Stetriolu, dostali len dva odkazy – z jedného sa dozvedeli, že Zerif sa zmocnil Zeleného hradu, a druhý ich nasmeroval do malej rybárskej dediny na západ od Caylifu. Mali sa tam stretnúť s Dantom, bývalým Zelenopláštnikom.

„Podľa Essix tam čoskoro budeme,“ vyhlásil Rollan. „Azda bude *tento* Dante vedieť, kde nájdeme Cabara.“